

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

(ΤΩ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΡΟΣΤΑΝ)

Σὺ ποὺ φωνάζεις τὰ δάκρυα τῆς πρὸ μικρῆς βοτάνης κ' ἀπὸνα λουλουδοῦ ξερῶ μὴ πεταλοῦδα κίανεις, ὅταν ἀναγλώνωζονται στὸν Περσῶν τῆς πνοῆς ἢ μυρτιάδες τοῦ Ρουσιῶν καὶ σὺν ἀνθρώπινες ζωῆς σκοροποῖν τὰ φύλλα ἐδῶ κ' ἐκεῖ,

"Ω, σὲ λατρεύω, Ἥλιε, ἐσέ, ὅπου τὸ φῶς σου τὸ χρῶσθ', γιὰ νὰ βλοῦγὰ τὰ μέτωπα, νὰ κίνη μὲλῃ περισσῶ, μέσα σὲ κάθε λούλουδο, κάθε καλάδα κλαίει κ' αὐτῆρι μοιρῶζεται, κ' ἐλάληρο ἀποιεῖται ὅσαν ἀγάτη μητρική !

Σὲ φάλλω, φάλλω, δέξου με, σὺ ποὺ τὸ φῶς σου ἀπλώνει στὸν κάδο ὅπου τὸ πρόστυχο κοινὸ σαποῦνι λούνει καὶ ποὺ διαλέγεις φεγγίοντες ἀργὰ τὸ δαίμονο τοῦ παραθύρου τὸ γυαλὶ τὸ ταπεινὸ γιὰ νὰ μᾶς πῆς τὸ χῆρος τὸ στερνὸ !

Κάνει νὰ στρέφωμεν κατὰ σὲ αἱ χρυσοπέταλο ἦλιο, ν' ἀστράφει τοῦ κελικανάρου ὁ χρυσοσταεινός, κ' ὅταν μὲς ἀπ' τῆς φλαμουρῆς διαβαίνει σαν ἀγνός, κίανεις ν' ἀναταράζονται στὸ γῶμα κίτλοο χίλιοι, τόσο ὄμορφοι ποὺ δὲν τοῖμα νὰ τοὺς διαβῆ κανεὶς !

Φαίνεται σιὰλο ἀγνάντια σου τοῦ λαγηνιῦ ἢ γαλάδα, σημαία κάθε κορυφῆ, ποὺ τὸ στεγνώνει σὺ ! Χάρη σὲ σένα, ἢ θημιονῆς, στρωμένους στὴν ἀράδα δέχονται κορυφῆ χρυσῆ καὶ χρυσοστεφανώνεται μαζί τους κ' ἡ κίρφη μολὶς ἐσὺ φανῆς !

Λόξα σὲ σένα, Ἥλιε χρυσέ, στ' ἀμπέλια, στὰ λειβάδια, στὰ θολωτὰ παράθυρα, στ' ἀγὰ τῆς γλῶσς ὑράδια καὶ στοὺς φεγγίτες τοὺς ψηλοὺς στοῦ κίανου τὰ λευκὰ φτερά, σίανεις ἀπέραντες γραμμές, φιλοδοξοῦλαίεις καθαροὶ !

Σὺ ζωγραφίζοντας σκιά κοντὰ - κοντὰ ἀπλοκίειη σὲ καθετὶ ποὺ ἡ χάρι σου κ' ἡ λάμψ σου θεριμαίνει, σὲ κάθε ὄρατο καὶ ἠλιετό, ἔτσι διπλὸ τὸ δείχνεις μὲ τῆ σκιά ποὺ ρίχνεις, σκιά πούνα πολλῆς φορῆς πρὸ ὄμορφη κ' ἀπ' αὐτὸ !

"Ω, σὲ λατρεύω, Ἥλιε μου ! Ρόδα στὰ νέφη ἀπλώνεις, στὸ θάμνο λάμψ θεῆνι καὶ φλόγες στὴν πηγῆ. Παίρνεις τὸ δέντρο τ' ἀριτο κ' εὐθὺς τ' ἀποθεώνεις ! Χωρὶς ἐσοῦνα, Ἥλιε χρυσέ, τὸ καθετὶ στὴ γῆ, εἶτε μικρὸ ἢ μεγάλω, ὅ,τ' εἶνε θεὸ νὰ φαίνωνταν, ὅ,τ' εἶνε, τίποτ' ἄλλω ! (Ἀπὸ τὸν ε' Ἀστιόνας)

(Μεταφράσεις ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗ)

ΑΓΑΠΗ

(ΤΩ ΣΤΕΚΚΕΤΤΙ)

—Εἶμαι φτωχός, πεντάφτοχος !.. Ἀφέντη, ἐλέησέ με. Εἶμαι γυνὸς κ' ἀπὸ τὰ χρέη δὲν ἔφαγα φρονιά... Γί' ἀγάτη τοῦ Κυρίου μας... —Ἦσυχον ἀφρῆσέ με !.. —Γί' ἀγάτη τῆς ἀγάτης σου !.. —Νά, πάρε μὰ δραχμῆ !..

ΕΝΑΣ ΝΕΚΡΟΣ

(ΤΩ ΣΤΕΚΚΕΤΤΙ)

"Οχι, παρθένα ! Νέω μὴ μὲ κράξεις, γιὰτὶ ξανθὰ εἶν' ἀκόμη τὰ μαλλιά μου... Τὸ ροδίνο μου χρώμα μὴν κερτάξεις οὔτε τῆ λάμψ πῶχω στὴ ματιά μου. Γιατ' εἶμαι σὺν καρπὸς σκουληριασμένους ποὺ διατηρεῖ τ' ὄρατο τοῦ τὸ χρώμα. Σοὺ φαίνομα ὄλος νεάτα, εὐτυχισμένους, κ' εἶμαι νεκρὸς ποὺ περπατᾷ ἀκόμα ! "Οτι γιὰ πάντα ἀπ' τὴν ψυχῆ μου ἔχω διωγμένους ξρωτὰ, ἐλλίδες κ' ὄνειρα, στοχάζου... Μὴ μοὺ χαμογελάς, γλυκερία παρθένα, μὴ μὲ γελάς !.. "Ενα νεκρὸ σεβάσου !

καὶ τὴν αἰθεροδάμονα Φραντζέσκα Μάκενζι, ὁ Θεοβάλδου εὗρισκε ἐπιτέλους μὴ γυναῖκα, ποὺ μπορούσε νὰ θεωρηθῆ ἡ προσωποποίηση τῆς ὑμερίας, τοῦ κερφιῦ καὶ τῆς εὐθυμίας.

"Ὁ Θεοβάλδου βρόθηκε τότε σὲ θέαι ἐξαιρετικὰ δύσκολη : Ἀγαποῦσε τρεῖς γυναῖκες συγχρόνως, χωρὶς νὰ ξέρη σὲ ποῖαν ἀπὸ τῆς τρεῖς να δώσει τὴν προτιμήσι του !

Ἀγαποῦσε τὴν Μαρία Ἄννα ἐπειδὴ, καθὼς εἶπαμε καὶ παραπάνω, τοῦ εἶχε γίνει ἀπαγορευτὴ στὴ ζωῆ του καὶ ἐπειδὴ τὸν συνέδεαν μαζί της, ἐκτός ἀπ' τὸ παιδί τους, καὶ ἡ ἀνανιήσις μιάς ἐπιλόγησ ζωῆς. Ἀγαποῦσε τὴν εὐαίσθητη Ἀγγίλιδα, τὴν μίς Φραντζέσκα Μάκενζι, γιὰ τὸν ἀγγλικὸ χαρακτήρα της, γιὰ τὸ ἄρωμα τῆς ποιήσεως, ποὺ ἀνεδίδετο ἀπὸ τὴν ὑπαρξῆ της. Ἀγαποῦσε τέλος καὶ τὴν Φάννω Κάσπερς, ἐπειδὴ ἦταν μὴ γυναῖκα ποὺ μπορούσε νὰ κίνη ἕναν ἄντρα, μὲ τὸ ἀσημένιο γέλιο της καὶ μὲ τῆς φλογερῆς ματιῆς της, νὰ ξεγᾶσῃ ὄλες του τῆς δυστυχίης !..

"Ὁ Θεοβάλδου περῶσε πολλῆς νύχτες ἀγωνίας, μὴ γνωρίζοντας ποῖα λῦσι να δώσει στὸ πολυέπλοο αὐτὸ ἀσθηματικὸ πρόβλημα. Στὸ μεταξύ ἡ Ἄννα Μαρία — ἡ ὁποία ἐμφανίζετοε στὸν κόσμο ὡς ἐπίσημος σίγγουρὸς του καὶ εἶχε δικαιοῦματα προτεραιότητος στὴν πατρίδα του — τοῦ ἔκανε τρομερῆς σιηνῆς ἐξηλοτησίας. Εἶχε μάθει τῆς ἐρωτικῆς σίγγουρις τὰ φύλλα της μὲ τὴν Ἀγγίλιδα καὶ τὴν Βιεννέζα καὶ ἀγωνιζότανε γιὰ νὰ κερτίση κοντὰ τῆς τὸν ἀνθρώπο ποὺ τῆς ἐξασφάλιζε μὴ ζωῆ χωρὶς στερήσεις...

Καὶ τὸ τοῖλιδ αὐτὸ ἀσθημα εἶχε, ὅπως ἦταν ἐπὸμένο, τέλος ἄλιερό.

Ἡ μίς Φραντζέσκα, πληρωμένη στὴν εὐασθησία της, ἐπειδὴ ὁ καλλιτέχνης συγγινηθῆκε ἀπὸ τὰ εχθράια δέληγνοια μιάς εὐσωμῆς Βιεννέζας, ἔφερε ἕνα πρῶσι ἀπὸ τῆ Ρώμη καὶ ἔξαμυγρίσε στὴν πατρίδα της, χωρὶς ν' ἀποχωρητῆσι τὸ γιῶατη. Ἡ ἀναχώρησις τῆς αἰθερίας αὐτῆς κοπέλλας, — ἡ ὁποία ὄνειροπολοῦσε μὴ ἰδανική ἀγάτη, χωρὶς νὰ ξέρη ὅτι ἕνας ἄντρας εἶνε ἀντίοτε... ἄντρας — λήησε βαθεῖα τὸν Θεοβάλδου... Καὶ ὅταν ἡ Φάννω τοῦ ἔδοσε νὰ καταλάβῃ ὅτι δὴ ἦταν πρόθυμη νὰ γίνῃ γυναῖκα του, τῆς ἀποκρίθηκε ὅτι ἦταν πολὺ ἀργὰ περὶ αὐτὸν νὰ δοκιμάσῃ μὴ περιπέτεια τόσο ἐπιπίνδνι...

Καὶ ὁ καλλιτέχνης, γέρος περὶ καὶ κορυφαίος, ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του, τῆ Λανία. Μὰ ἡ Μαρία Ἄννα, θυμιωμένη κ' αὐτῆ μαζί του, δὲν δέχθηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ... Κί' ἔτσι, ἕνα πρῶσι τοῦ Ἀγῶιστου τοῦ 1819 ὁ Θεοβάλδου εὐπαυε μὴ σταρωμένη καρδιά σ' ἕνα καρᾶ κ' ἔφευγε μόνος του γιὰ τὴ μακρινὴ πατρίδα του, χωρὶς νὰ τὸν ἀποχωρητῆσι στὴν προκίμαία κανένα γυνακίω μαντηλάκι, χωρὶς νὰ βρεθῆ ἕνα γυνακίω σῶμα νὰ τοῦ εἰρηθῆ κατὸ ταῖδι...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

"Ὁ πατάς μᾶς ἐνορίας ἦταν πολὺ θυμιωμένος, ποὺ δὲν ἐπήγαναν οἱ πατοὶ ν' ἀκούσων τὰ κηρύγματα του. Ἔλεος μὰ Κυριακῆ τοὺς εἶπε :

—Τὴν προσεχῆ Κυριακῆ θὰ ὄυλιήσω γιὰ τὴν σκανδαλώδη ὑπόθεσι μᾶς γνωστοτάτης ὀκνογενείας.

Τὴν ἄλλη Κυριακῆ καταλαβαίνετε τί συνέβῃ : Οὔτε βελόνι δὲν χωροῦσε μέσα στὴν ἐκκλησία.

Καὶ ὁ ἔξυπνος πατάς, κρατῶντας τὸ λόγω του, ἐμίλησε γιὰ τὸ... ἀσθημα τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Ἐῦας !..

* * *

"Ἡ οὐ σύγγουος.—Ἀκοὺς ἐδῶ τί λέει ἡ στατιστικῆ : Τὰ ἐνενηντα τοὺς ἑκατὸ ἀπ' ὄσους βρισκονται στῆς φυλακῆς εἶνε ἀνέαντροι. Πῶς τὸ ἐξηγεῖς αὐτό ;

"Ὁ σύγγουος.—Εἶνε ἀπλοῦστατο : Οἱ περισσότεροι ἀνθρώποι προτιποῦν νὰ πάνε στὴ φυλακῆ...παρὰ νὰ παντρευτοῦν !..

* * *

Μεταξὺ μνηστευμένων : —"Ἄννα, ὅταν μὲ πᾶναι ἡ ἐξηλοτησία γίνουμαι θηοῖο !.. —Μπᾶ ! δὲν περᾶζει !.. "Ἐγὼ ἦμιον διὸ χρόνια...θηριοδαμάστρια !

* * *

Σ' ἕνα σαλόνη : —Δὲ, μᾶς τραγουδάτε τίποτε, δεσποινίς ; —Ντρέπομαι... Εἶνε τόσο ἀγνωστοὶ ἐδῶ !.. —Μὴ σᾶς μᾶλλει. "Ἀμα ἀρχίσετε...θὰ φέγουν ὄλοι !..

* * *

Στὸ λός Ἀντζελες τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου τὰ διαζύγια εἶνε τόσο συχνὰ, μπόρεις ν' ἀκούσις τὸν ἔξῃς διάλογο μεταξὺ διὸ παιδιῶν :

—Χρῆς ἀπόχησα καινούργιο πατέρα !.. Κί' εἶνε τόσο καλὸς !.. —Ἦπῶς μπορῆσαι νὰ τὸν καταλάβῃς κίῶλας πῶς εἶνε καλὸς ;

—Μὰ τὸν ξέρω, γιὰτὶ ἦταν κ' ἄλλοτε...πατέρας μου !

* * *

Στὸ δρόμο : —Μά, κύριε, πῶς μοὺ κρατᾶτε τόσο σφιχτὰ τὸ χερί ; —Κυρία μου, ἐργάστρια δεκαπέντε χρόνια σὲ ταυλάκιο κ' ἀκόμα δὲν εἶδα λεπτότερο δέμα !..

